

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΡΙΤΗ ΦΥΛΛ. ΔΕΠ. 20.

ΦΥΛ. ΠΡΟΗΓ. ΔΕΠ. 40.

Ἡ συνδρομὴ τροπληρωτέα καὶ ὑποχρεωτ. δι' ἓν ἔτος· ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τριμ. δρ. 2.
Ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἐτήσια 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χ. 10.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1886. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 11.

Ποιήσεις—Ματαράγκα, Καλκάνη, Παλαμᾶ, Πολέμη, *Torbot*, Βρετού, Σπουργίτη—Φωσκόλου Ὀρτις, Μετάφρ. Γ. Κ. Σφήκα.—Ραγκαβῆς, ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη.

ΤΗ Ι. Β.

(αἰτησάση μοι τρίχας τῆς κεφαλῆς μου).

Τρίχας, φιλάτη φίλη μου, ζητεῖς τῆς κεφαλῆς μου,
Ἀντάλλαγμ' τῶν ἀπαλῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς σου·
Δὲν ἀντιτείνω· μὲ τιμᾶ πολὺ ἢ αἰτησίς σου
Κ' ἰδοὺ πληροῖ τὸν πόθον σου ἡ χεὶρ ἡ εὐτυχῆς μου.

Ἄλλὰ τί θέλεις τρίχας ὡς ἠλλοίωσεν ὁ χρόνος;
Μιμασκαρμινὰ τί ζητεῖς τοῦ φθνοπώρου φύλλα,
Ἄπερ τὰ πνεύματ' αὔριον θὰ ρίψουν τοῦ χειμῶνος
Ἐπὶ τῆς γῆς ὀργίλα;

Ἄν στέφανον ἐπιθυμῆς νὰ πλέξῃς, ἄνθη νέα
Ἀνάγκ' εἰς ἀνθοσιτόλιστον λειμῶνα νὰ ζητήσης,
Ἵν τὸ πικρὸν ἄρωμα εὐφραίνει τὰς αἰσθήσεις,
Ἵν κατὰβέλγει τὴν ψυχὴν ἡ πλήρης κάλλους θέα.

Ἡ φύσις ὅλη περίξ σου γελᾶ ἀνθοφοροῦσα
Καὶ σὲ καλεῖ λησμόνησον τυχλίπαρον καρδίαν.
Ἦτις αἰών' ἀνελπὶς, αἰώνια θρηνοῦσα,
Εἰς πάλην μὲ τὴν τύχην της εὐρίσκειτ' αἰωνίνην.

Ἡ ἀηδῶν εἰς τρυφερὰ ἄ.θη τρυφᾶ Μελίου,
Καὶ μὲ τὰ μῦρα τρέφεται τῆς δροσερῆς πρωΐας,

Καί φεύγει τὰ συντρίμματα χειμῶνος ὀλεθρίου
Με πτέρυγας ταχείας.

Σὺ τόσον ἔτι τρυφερὰ, τοσοῦτον νέα ἔτι,
Τί θέλεις ὅπου ἡ ὀργή βρυχᾶται τῆς θυέλλης;
Τί θέλεις ὅπου κύπτιοντα ὑπὸ ὀδύνης ἔτη
Στενάζουν; Εἰς τὴν κόλασιν ὁ ἄγγελος τί θέλεις;

Ἄν·ν' ἀπωθήσῃ τὸν σκῆπρὸν ἠδύνασο χειμῶνα
Κ' ἐπαναφέρει τὴν ζωὴν εἰς παγωμένα στήθη,

Ἄν τᾶνθη εἰς τὸν κλῶνα

Ἄσπις πρῶτως πάσης του ἰκμάδος ἐσπερήθη,

Θὰ σὲ ἐνόουν· ἀλλὰ φεῦ! τὸ παρελθὸν διέβη,
Δὲν ἐπιστρέφ' ἡ ἀνοιξίς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου,
Καὶ πάντοτ' ἐτιμώρησεν ὁ οἶκος καὶ ἡ χλεύη
Τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα ἀνθρώπου δὲς παιδίου.

Πρὸς τί τὰς τρίχας μου ζητεῖς καὶ με γλυκεῖαν πλάνην
Ἄνάπτεις εἰς τὸ στήθος μου παλμούς σεισηχότας;
Ἄφες τοῦ χρόνου ἠσυχον ν' ἀνοίγῃ τὴν σκαπάνην
Τὸν τάφον εἰς τοὺς ἀτυχεῖς τοῦ βίου στρατιώτας.

Ἄς ἀπεθάνω· δι' ἐμὲ θὰ ἤρκει ἐν σου μόνον
Δάκρυ γλυκὺ τὰς τόσας μου νὰ λημανῆσ' ὀδύνας,
Νὰ θεωρήσω εὐτυχῆ τὴν παρεθόντα χρόνον,
Τὸ ὄξος μέλι, τὰς σκληρὰς ἀκάνθας μου μυρσίνας.

Σὲ εἶδον καὶ χεῖρ ἄγνωστος ἀνέτρεψ' αἰφνιδίως
Τοῦ βίου μου τῆμμόμετρον ἐγγὺς νὰ πύση βέον·
Νέαν ζωὴν ἀνέλαβεν ὁ μαρνανθεὶς μου βίος,
Κλάδος ξηρὸς ἐβλάστησεν ἀνθος ἐξαίφνης νέον.

Ὁ Ἐριάτης ἔπαυσε τοῦ στήθους μου, ἤσθάνθη
Πύρινον αἶμα ἐν ὄρμῃ κυκλιφρυῶν ἐντός μου.
Ἡ ὄψις αἰφνης ἤλλαξεν εἰς τόμμα μου τοῦ κόσμου·
Ἐν φθινοπώρῳ ἔαρος ἀρώματα ὠσφράνθη.

Ἀνεγεννήθη ὡς ἐγγὺς νὰ μαρνανθῇ τὸ κρεῖνον
Ἐλλείπει δρόσου καὶ θερμῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων
Τὴν ἐκλιπυῖσιν τοῦ φαιδράν χροῖαν ἀναλαμβάνει
Ἄν με ὀλίγον ὕδωρ χεῖρ φιλόκκλος τὸ βῆνη.

Τοῦ Φόουστ τὴν μεταβολὴν, χωρὶς ψυχὴν νὰ δώσω
Εἰς διαβόλους πονηροῦς, αἰσθάνομαι ἐγγὺς σου·
Αἱ πύλαι μοι ἀνοίγονται πρὸ σοῦ τοῦ Παράδεισου·
Εἴμ' εὐτυχῆς, τὸ βλέμμα μου εἰς σὲ ὡς προσηλώσω.

Ἐκ τῆς γλυκειᾶς σου μορφῆς ἀντλῶ χαρὰν γλυκεῖαν,
Πτερὰ με φέρουν αὔλα εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν θρόνον·
Τῶν χειρῶν μου τὴν ἀπαυστον ἀκούω μελωδίαν
Κ' ἐν μέσῳ πλέω φαινῶν σφαιρῶν καὶ λαμπηδόνων.

Ὅχι, δὲν εἶμαι ὁ πεσὼν Σατὰν ἐν τῇ κολάσει
Ὁ ἐν καμίνοις φλογεραῖς καίόμενος βασάνων·
Οὐδ' ἐκ βασίλειος τραύματος τὸ στήθος μου αἰμάττει,
Ὅπερ ἐντός του ἠνοιξεν ὄφιν φρικτὸς λανθάνων.

Λάβε τὰς τρίχας μεθ' ἐνὸς θερμοῦ φιλήματός μου
Ὡς ἄνθη, ἅπερ ἄσπμα βλαστάνουν τὸν χειμῶνα·
Θὰ σ' ἐνθυμίζουν καὶ αὐτὰ τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτός μου,
Τὸν τρυφερόν, ἀλλ' ἔσχατον τοῦ στήθους μου ἀγῶνα.

1874

Π. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

Η ΛΥΚΑΙΝΑ

Μουγκρίζ' ἡ Ἀρκούδα τὴν Προποντίδα,
Καὶ φεύγ' ἡ Λύκαινα ἄν τὴν ὀργή,
Με τὴν ὀρὰ τῆς μέσα 'ς τὰ σκέλια
Στὴν ἄγια Ρώμη τῆς γιὰ νὰ κρυφθῇ.

Ὡ! τότε τ' ἄθλια φτωχὰ παιδιὰ σου
Στὴ γῆ σου ἄφιναν βαρεῖα δεσμά,
Κι' ἀπελιπισμένα σὲ ξένη χώρα
Ζητοῦσαν ἄσυλον, ἐλευθερίαν.

Γιατὶ τὸν Ντουῖλο, τὸν Ντάντολό τῆς,
Δὲ στέλνει ἄφοβα 'ς τὴν Ὀδησσό;
Σὰν τοῦ Αἰγαίου ἐκεῖ νὰ φέρουν
Στενὸν καὶ ἄτιμον ἀποκλεισμό;

Τὰ διώχταν ὅλοι κι' ἀπὸ μιὰ 'ς ἄλλη,
Ἐνα διαβαίνανε 'ς ἄπονη γῆ·
Μάνα μου, μέσα 'ς τὴν ἀγκαλιά σου
Εὐρον ἐλευθερὴ τόση ζωή.

Λύκαινα, τότε ποῦ τ' ἄγριο, τ' ὄρνιο
Τὰ σπλάγχνα σου ἔτρωγε καὶ τὴν καρδιά,
Ἐδῶ ἐρχόσονται αἱματωμένα
Νὰ βρῆς ξανάσασι, παρηγοριά!

Τότε ποῦ ἦτον δυστυχημένα
Θερμὰ σ' ἐκράζανε, μάνα γλυκεῖα,
Γιατὶ τὰ εἶχες σὰν τὰ παιδιὰ σου
Μέσ' 'ς τὴ γενναία σου τὴν ἀγκαλιά.

Κι' ὅταν ὁ Πάππας 'ς τὸ Βατικῆον
Ἐθαψε ὅλη σου τὴν ἑλευθερίαν,
Κι' ὀνύχια, δόντια οἱ βασιλεῖς σου
Σκληρὰ σοῦ ἐσύνησαν μέσ' ἐτῆσκαθιά,

Κι' ἀλησμονοῦσαν τὸ Γκεζουῖτη,
Στὴ μέση ποῦ ἔζωνε φούρκας σχοινί,
Τὴ ματωμένη Δουκῶν χλαμίδα
Ποῦ δῆμιον ἐκρυβε δειλὸ σπαθί.

Ἀλησμόνουσανε καὶ τοῦ Βησκόνη
Τὴν ἀτιμότετη τῆ γενεᾷ,
Ποῦ ἔς τὴν αὐλή της ἔτρεφε σκύλους
Μὲ σάρκα, κόκκαλα ἀνθρωπινά!

Λύκαινα, τώρα π' ἄλλαξες τύχη,
Σκληρῆ, ὀθυρήθηκες πῶς εἶσαι σύ,
Μάνα τοῦ Νέρωνος, ποῦ τὴν καρδιά
Ἐκατασπάραξε τῆ μητρική!

Γι' αὐτὸ πῦ τώρα ἔδω ἔποῦ μάνα
Σῶδωσ' ἢ μάνα μου, μὲς ἔς τὴν ψυχῆ,
Ξεῖδι τῆς χύνεις, χολή, φαρμάκι,
Π' ὅλη μᾶς ἔποτισαν αὐτὴ τῆ γῆ.

Ἐχυσες ὅμοιο ἔς τῆ χώρα ἐκείνη
Ποῦ Στέμμα σῶδωσε καὶ ἔθνισμὸ,
Τότε ποῦ ἄγλυφες ἀπὸ τὰ νύχια
Τ' ἀετοῦ, τὸ αἷμα τὸ γαλλικό!

Εἰς τὴν Μαγγέντα, στὸ Σολφερίνο,
Δὲν σοῦ ἐσύντριψε τόσα δεσμά;
Στὴ Βιλλαφράνκα, αὐτὸ καὶ μόνον,
Μήπως δὲ σῶδωσε τῆ λευθεριά;!

Σὺ ἀλησμόνησες τὸ ξένο αἷμα
Γιατ' ἐνθυμήθης πῶς εἶσαι σύ,
Μάνα τοῦ Βρούτου, ποῦ τὴν καρδιά
Ἐκατασπάραξε τὴν πατρική!

Μὲ ἀδυνάτους δείχτεις ἀνδρία,
Κι' ὅταν τοὺς δέσσουνε, παληκαριά!
Μὰ ὅση ἐδείξεις ἔδω ἀτιμία
Τόση εἰς τὸν Πόντον δειλῆ καρδιά.

Ἐκεῖ, ὦ! τώρα, σὸ περιμένει
Ἄρκουδα ἀνίκητη γιὰ νὰ σοῦ πῆ,
Πῶς ἢ συνθήκη τοῦ Βερολίνου
Σκιά καὶ ἀράγνη εἶναι γι' αὐτῆ.

Ἐν Μαραντοχωρίῳ τῆ 28 Αὐγ. 1886.

ΑΓΓ. ΚΑΛΚΑΝΗΣ.

ΣΟΛΩΜΟΣ

Τόσω σὲ νοιώθω μέσα ἔς τὴν καρδιά μου,
Ποῦ τώρα τρέμω μήπως καὶ σὲ χάσω,
Ἐστὼν στίχων μου τῆ γύμνια, ποιητά μου,
Ἀπ' τὰ ζεστά μου στήθη ἂν σ' ἀνεβάσω.

Βαθειὰ κ' ἐσὺ μέσα ἔς τὸ νοῦ κλεισμένη
Ἐκρυβες τὴν ἰδέα, λάμψι θεία,
Κ' ἐκύτταζες μὲ στίχους καμωμένη
Γιὰ νὰ τῆς πλάσης ἄξια κατοικία.

Μὰ μέσα σου ἐξύπναε ξαφνικὰ
Ἡ φαντασία, δύναμι γεμάτη,
Κι' ὄ,τ' ἔχτιζες ἐσὺ πονετικά,
Τὰ ἔγκρεμιζε ἄσ' ἄχρτινο παλάτι.

Γιατὶ γιὰ τὴν ἰδέα, λάμψι θεία,
Δὲν ἔφταναν τῶν στίχων σου τὰ κάλλη.

Καὶ ἦταν ἡ ὀδική σου φαντασία,
Παράξενη, ἀνυπότακτη, μεγάλη.

Σ' τῆς θάλασσας ἐπάνω τὰ νερά
Ἐνας τεχνίτης μὲ μυαλὸ καὶ γνῶσι
Βαρὺν ἀγῶνα εἶχε μιά φορὰ,
Παλάτι ξακουστὸ νὰ θεμελιώσῃ.

Τὸ ξακουστὸ παλάτι τὴν ἡμέρα
Ἐστὼν κύματα χτιστὸ ὀθαμποβολοῦσε,
Μὰ ὅταν ἡ νύχτ' ἀπλώνοταν ἔκει πέρα,
Νεράϊδα πεισματάρη τὸ ἔχαλοῦσε

Ἐνίκησ' ὡς τὸ τέλος ὁ τεχνίτης
Κ' ἐρρίζωσε τὸ θαῦμά του ἔς τὸ κύμα...
—Ἐσὺ πρὶν νὰ νικήσῃς τὴν ὀρμὴ της,
Ἄχ! ἡ νεράϊδα σ' ἔβαλε ἔς τὸ μνημα!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΣ

Τὸ βράδυ, πρὶν νὰ κοιμηθῆ,
Πρὸ τοῦ νὰ πέσῃ ἔς τὸ κρεβάτι,
Ἦς χρέος της θὰ θυμηθῆ
Νὰ ρίξῃ ἀχόρταγο τὸ μάτι
Εἰς τὸν καθρέφτη.

Κι' ὅταν γλυκὰ ἀποκοιμηθῆ,
Ἐπὶ ὁ ὕπνος τῆνε πάρῃ,
Συχνὰ πυκνὰ θὰ ὄνειρευθῆ
Πῶς καθρεφτίζεται μὲ χάρι
Εἰς τὸν καθρέφτη.

Κι' ὅταν ξυπνᾷ μὲ τὰ πολλὰ...
—Γιατὶ ξυπνᾷ τὸ μεσημέρι—
Πρὸ τοῦ ντυθῆ καλὰ, καλὰ
Εὐθὺς τὸ μάτι της θὰ φέρῃ
Εἰς τὸν καθρέφτη.

Ἐπὶ φορέσῃ κάτι τί,
Θαρρεῖς πῶς κάποιος τῆς φωνάζει,
Κ' εὐθὺς τοὺς ἄλλους παραιτεῖ,
Τρέχει νὰ ὀδῆ ἂν τῆς ἰμοιάξῃ
Εἰς τὸν καθρέφτη.

—Ἐγεινε Νάρκισσος σωτῆ
Καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν φροντίζει!
Ἐστὼν κάμαρα πάντα κλειστή
Ἐπὶ τὰς ὥραις τῆς χαρίζε
Εἰς τὸν καθρέφτη.

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΚΥΜΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

†
Γιὰ 'πέ μου, κύμα σιγαλὸ, 'ποῦ κουρασμένο φθάνεις
'Σ τὸν ἄμμο τῆς ἀκρογιαλιᾶς νὰ γύρης ν' ἀνασάνης,
Τί φέρνεις ἀφ' τὸ δρόμο σου; Τί ξέρεις, σύντροφέ μου;
Μὲ δυό σου ἀφρομυρμυρητὰ ὅσα κι' ἂν εἶδες 'πέ μου.

— «Ὅτ' εἶδα ἐγὼ 'ς τὰ πέλαγα, τὰ βλέπεις 'ς τὴ σεριάσου
Τὰ θάσανά μας 'μοιάζουνε· δικά μου καὶ δικά σου
'Ἐνας Θεὸς τὰ ἐπλασε. Εἶν' ἡ ζωὴ μας ψεύτρα
Κ' εἶν' ἀδελφὴ τῆς μοίρας σου ἢ μοῖρά μου ἢ κλέφτρα.

«'Σ ἀκρογιαλιὰ πρωτόκλαφα, 'ς ἀκρογιαλιὰ πηγαίνω
Καὶ πρὶν νὰ φθάσω νὰ τὴν ἴδω κουράζομαι καὶ σβένω.
Σὺ 'δες τὸ φῶς 'ς μιὰ ζωὴ, 'ς ἄλλη ζωὴ πηγαίνεις
Καὶ πρὶν τὴ νοιώσης τὴ ζωὴ σβένεις, γερνάς, πεθαίνεις!»

TOLBOT

'Σ Τ' ΑΠΟΓΑΛΑΚΤΙΣΜΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ ΜΟΥ

Κατίνα, βρέφος μου,
Χρυσὸ πουλί,
'Ἡ αὐγὴ σ' ἐξύπνησε
Μὲ τὸ φιλί.

Γλυκοχαμόγελη
Τὰ δύο ματάκια
Μοῦ ἀνοίγεις πρόθυμη
Γιὰ τὰ κανάκια.

Τί νόχτα 'πέρασες
Βασανισμένη!
Βυζὶ 'στερῶντάς σε
'Κεῖν' ἢ καυμένη

'Ἐν Μεσσήνῃ.

Μάνα σου, 'ποῦ ἔγγυός,
Μὴ μοῦ σὲ βλάβῃ,
Τὸ γαλατάκι σου
Πλέον σ' τῶχει πάψῃ.

Ζαχαροκούλουρο,
Παξιμαδάκι
Θάχῃς τροφούλα σου,
Χρυσὸ παιδάκι.

Τὰ δυὸ χρονάκια σου
Σχεδὸν μοῦ κλείς,
'Ἄσ' τὸ θυζάκι σου
Μὴ μοῦ βλαφθῆς.

Γ. Τ. ΒΡΕΤΟΣ.

ΣΕ ΝΤΡΟΠΑΛΟ ΕΡΩΤΙΑΡΗ.

Τῶ ΠΟΛΥΤΑΓΑΠΗΜΕΝῶ ΜΟΥ BABY

Καλῆτερα ὁ 'Ἐρωτας ποτὲ νὰ μ' ἤθε' γένη
παρὰ 'ποῦ εἶπες μιὰ φορὰ «ἀπόκρυφος νὰ μένη»

'Στῆς τόσαις ἀγρυπνιαῖς καὶ 'ς τῆς κρυφολαχτάραις του
'Ποῦ χρόνια ρούφαγε ὁ Μιμῆς γιὰ τὴ Σοφιά του,
'Πείσμωνσε, λέει, γιὰ τῆς δειλαῖς παλαβομάραις του
— Πῶς κράτηε 'ως τώρα μυστικὸ τὸν ἔρωτά του—
Καὶ ξαναποστηθίζει ὁλονυχτίς τὰ πάθη του
«Ὅλος φωτιά, μόλις τὴ ἴδῃ νὰ τῆς τὰ πῆ
Νὰ 'ματωθῇ καὶ αὐτῆς τὸ σῆθος μέσ' 'ς τ' ἀγκάθια του»
'Ἄλλ' ὁ φτωχὸς, ἐμελλε πάλι νὰ 'ντραπῇ.
Κ' εἶπε:— Ἀγάπη, κράτει πνεῦμα καὶ καρδιά μου,
Μὰ... μὴν κρατᾶς, τοῦ δυστυχῆ, καὶ τὴ μιλιὰ μου!

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(Συνέχεια ὄρκ προηγουμένου φυλῆ)

3 Ἀπριλίου

Ὅταν ἡ ψυχὴ ὅλος ἀρραπάζῃται ὑπὸ μακαριότητος, αἱ μικραὶ
δυνάμεις ἡμῶν, πιεζόμεναι ὑπὸ τῆς ὑπερβαλλούσης ἡδονῆς, ἀδρα-
νεῖ; σχεδὸν καθίστανται καὶ πάντῃ ἀνίκανοι ὅπως ὑποβληθῶσιν εἰς
κόπον. Ὅποτε εἰάν δὲν ἦγον βίον ἀγίου, ἐπιστολάς μου συνεχέστερον
θὰ ἐλάμβανες προηγουμένως. Ὅταν αἱ δυστυχίαι αὐξάνωσι τὸ φορ-
τίον τοῦ βίου, σπεύδομεν νὰ ἀντικεινώσωμεν ταῦτας πρὸς τινα δυστυ-
χῆ, καὶ οὕτως παραμυθῆται κινθάνων ὅτι δὲν εἶναι μόνος αὐτὸς ὁ
καταδικασθεὶς εἰς τὰ δάκρυα. Ἄλλ' εἶν' ἀστραπικίως λάμψῃ στιγμὴ
τις εὐτυχίης, συγκεντρούμεθα ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, φοβούμενοι μὴ ἡ εὐ-
τυχία ἡμῶν, ἀναικονομένη, ἐλαττωθῇ, ἦτε ἐκ τῆς ἀλαζονείας ἡμῶν
ώθούμενοι ἐπαιρόμεθα. Πλὴν τούτου ὁ γινώσκων λίαν λεπτομερῶς νὰ
περιγράψῃ τὸ φαῖδρον ἢ λυπηρὸν πάθος τοῦ ἡκίστου αἰσθάνεται αὐτὸ.

Ἐν τούτοις ἡ φύσις ἀνακτᾶ τὴν καλλονὴν τῆς— γίνεται πάλιν ὁ-
ποία ἦτο ὅτε πρώτην φορὰν ἐξερχομένη τῆς ἀμόρφου ἀθύσου τοῦ χά-
ους, ἀγγελον αὐτῆς ἐπέμψῃ τὴν μειδιῶσαν τοῦ Ἀπριλίου αὐγὴν· αὐ-
τὴ δὲ ἐγκαταλείπουσα τὴν χρυσοξανθὸν αὐτῆς κόμην ἐπὶ τῆς ἀνα-

τολής, καὶ περιβάλλουσα εἶτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ σύμπαν διὰ τοῦ ροδόχρου πέπλου της, εὐεργετικῶς τὰς νεαρὰς ἠπλώσε δρόσιους, καὶ τὴν παρθενικὴν τῶν αὐρῶν ἠγεῖρε πνοὴν, ἀναγγέλλουσα πρὸς τὰ ἄνθη, τὰ νέφη, τὰ κύματα καὶ πρὸς ἅπαντα τὰ ὄντα τὰ χαιρετίζοντα αὐτήν, τὸν Ἥλιον· τὸν Ἥλιον! ἐξοχὸν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, φῶς, ψυχὴν, ζωὴν τῆς δημιουργίας ἀπάσης.

6 Ἀπριλίου.

Εἶναι ἀληθές, ἡ φαντασία μου μοὶ παριστᾷ τόσον πραγματικὴν τὴν ποθουμένην εὐτυχίαν, καὶ θέτει αὐτήν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὥστε τείνω πρὸς αὐτήν τὰς χεῖρας καὶ ὀλίγα ἀπέχω τούτης θήματα—ἐπειτα; ἡ μελαγχολικὴ καρδιά μου βλέπει αὐτήν ἐκλείπουσαν, καὶ κλαίει ὡς ἐὰν ἐστερεῖτο ἀγαθοῦ οὐτινίς ἐπὶ πολὺ ἀπήλαυσε. Καὶ ὅμως—ὁ Ὀδοῦρδος γράφει πρὸς αὐτήν ὅτι ἡ κυριώτερα αἰτία τῆς βραδύτητός του εἶναι αἱ δικανικαὶ περιπλοκαί, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως διεκόπησαν ἐπὶ τινας ἡμέρας αἱ τῶν δικαστηρίων ἐργασίαι· πρόσθε, ὅτι ὅπου δεσπόζει τὸ σήμερον, τὰ ἄλλα πᾶθη σιγῶσι· ἴσως νέος τις ἔρω;—πλὴν θὰ μοὶ εἴπη: Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει τοῦτο; Οὐδὲν, ἀγκυπητὲ Λαυρέντιε· μὴ δώκη ὅμως ὁ θεὸς νὰ ἐπωφεληθῶ τὴν ψυχρότητα τοῦ Ὀδοῦρδου—πλὴν ἀγνοῶ πῶς δύναται καὶ μίαν μόνην ἡμέραν περισσότερον νὰ μὲν μακρὰν!—Λοιπὸν ἐπὶ μάλλον πάντοτε θ' ἀπατῶ ἐμυτὸν ἵνα καταπύω ἔπειτα τὸ θανατηρὸν ποτήριον, ὅπερ ἐγὼ αὐτὸς παρεσκεύασά μοι . . . !

11 Ἀπριλίου.

Αὕτη ἐκάθητο ἐπὶ τινος σκίμποδος ἀπέναντι τοῦ παραθύρου τοῦ βλέποντος πρὸς τοὺς λόφους παρατηροῦσα τὰ νέφη τὰ ἐν τῷ εὐρεῖ κόλπῳ τ' οὐρανοῦ κυλινδούμενα.—Βλέπετε, μοὶ εἶπε, τὸ βαθύ ἐκεῖνο κυανοῦν;—Ἐγὼ ἰστάμην πλησίον της ἀναυδος καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀτενεῖς ἐπὶ τῆς χειρὸς της ἡμίκλειστον κρατούσης βιβλιάριον. Ἄγνοῶ πῶς,—ἀλλὰ δὲ ἐνόησα ὅτι ἡ καταγιγῆς ἤρξατο μυκωμένη ἀπὸ δυσμῶν καὶ κατέρριπτε τὰ νεώτερα φυτά.

Δυστυχῆ δεινὸν ἄλλα, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία. Ἐταράχθη. Προηγούντο τὰ σκότη τῆς νυκτός, μελανώτερα καθιστάμενα ὑπὸ τῶν ἀστραπῶν. Κατακλυσμός, θρονιαί. Μετ' οὗ πολὺ εἶδον κεκλεισμένα τὰ παράθυρα καὶ τὰ φῶτα ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ ὑπηρέτης; ἐκπηρῶν τὴν ἐσπερινὴν αὐτοῦ ἐντολήν καὶ φοβούμενος τὴν θυελλαν μᾶς ἀφῆρεσε τὸ θέαμα τῆς ἐν ὀργῇ διατελουσῆς φύσεως, ἡ δὲ Θηρεσία, ἀφηρημένη, δὲν τὸ ἐνόησε, καὶ τὸν ἀφῆκε πρᾶττοντα. Ἐλαβα ἀπὸ τῆς χειρὸς της τὸ βιβλίον καὶ ἀνοίξας τυχαίως αὐτὸ, ἀνέγνων·

«Ἡ τρυφερὰ Γλυκερία ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν μου! Μετὰ τῆς Γλυκερίας ἀπόλωσα πάν ὅτι ἠδυνάμην ν' ἀπολέσω. Ὁ τάφος αὐτῆς εἶνε ἡ μόνη σπιθαμὴ γῆς, ἣν ἀξίω νὰ καταλέσω ἐμὴν.

»Οὐδεὶς πλὴν ἐμοῦ γνωρίζει τὸ μέρος.

»Τὸν ἐκάλυφα διὰ πυκνῶν ροδωνίων αἵτινες ἀνθοῦσιν ὡς ἦθαι ποτὲ τὸ πρόσωπόν της, καὶ διαχέουσι τὴν γλυκυτάτην εὐωδίαν ἣν ἀπέπνευεν ὁ κόλπος αὐτῆς.

»Ἀνὰ πᾶν ἔτος κατὰ τὸν μῆνα τῶν ρόδων ἐπισκέπτομαι τὸ ἱερὸν δασύλλιον. Κάθημαι ἐπὶ τοῦ χώματος τοῦ φυλάσσοντος τὰ ὄσπτα της, δρέπω ἐν ρόδον καὶ μένω σκεπτόμενος; οὕτω καὶ σὺ ἦνθεις ποτέ!—καὶ ἀποφυλλίζω τὸ ρόδον ἐλείνο, καὶ σκορπίζω τὰ φύλλα του καὶ ἐνθυμοῦμαι τὸ γλυκύ τῶν ἐρώτων μας ὄνειρον. »Ὡ Γλυκερία μου, ποῦ εἶσαι; . . . δάκρυ πίπτει ἐπὶ τοῦ χόρτου τοῦ φουμένου ἐπὶ τοῦ τάφου, καὶ ἱκανοποιεῖ τὴν ἐρώσαν σκιάν.»—Ἐσιώπησα.—Διατί δὲν ἀναγινώσκετε; εἶπεν αὕτη στενάζουσα καὶ προσβλέπουσά με.

Ἐπανελάθον τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ὅτε πάλιν προέφερον αὐτῷ καὶ σὺ ἦνθεις ποτέ! ἡ φωνὴ μου πνιγεῖσα σταματᾷ, δάκρυ δὲ τῆς Θηρεσίας σταζει ἐπὶ τῆς χειρὸς μου θλιβούσης τὴν ἰδικήν της.

17 Ἀπριλίου

Ἐνθυμοῦμαι τὴν νεάνίδα ἐκείνην ἥτις, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, διήραχε τὴν ἀνοιξιν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν λόφων τούτων; Αὕτη ἤρατο τοῦ ἡμετέρου Ὀλίβου Π'*, ὅστις πτωχεύσας δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ αὐτὴν σύζυγον. Σήμερον τὴν εἶδον πάλιν σύζυγον τιτλοφόρου τινός, συγγενοῦ; τῆς οἰκογενείας Γ'**. Διερχομένη τῶν κτημάτων της ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Θηρεσίας. Ἐγὼ ἐκαθήμην χαμαὶ ἐπὶ τοῦ τάφου, καὶ προσεῖχον εἰς τὸ τετράδιον τῆς Ἰσαβελίνας μου ἥτις μετὰ παιδικῆς ἀπειρίας ἀντέγραφε τὸ ἀλφαβῆτον ἐπὶ τινος καρτέλας. Ὡς εἶδον αὐτὴν ἠγέρθη τρέχων εἰς ὑπάντησίν της καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἐναγκαλισθῶ αὐτήν.—Πόσον διάφορος ἔγεινε! σοβαρὰ, ἐπιτετηδευμένη, μετὰ κόπου με ἀνεγνώρισε, καὶ ἔπειτα δῆθεν ἐθαύμασε καὶ ἀνεμάσθησε φιλοφρονεῖσιν τινα ἀποτεινομένη πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὴν Θηρεσίαν—στοιχηματίζω δὲ ὅτι ἡ ἀπρόοπτος θεία μου ἐτάραξεν αὐτήν. Πλὴν ὁμιλοῦσα περὶ πολυτίμων λίθων, ταινιῶν, κοσμημάτων καὶ κεκροφάλων ἀνεκτῆσατο τὴν ἀταραξίαν της. Ἠλπίζον ὅτι ἐχαριζόμενη αὐτῇ παρεκτρέπων τὴν ὁμιλίαν ἀπὸ τοιούτων ἐλαφροτήτων, καὶ ἐπειδὴ πᾶσαι σχεδὸν αἱ νεάνιδες ὀραϊότεραι τὴν μορφήν καθίστανται, καὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην κοσμημάτων, ὅτε σεμνῶς περὶ τῆς καρδίας των σοὶ ὁμιλοῦσι, τῇ ἀνέμνησα τὰς ἐξοχὰς ταύτας καὶ τὰς μακαρίας ἐκεῖνας ἡμέρας της.—Ἄ, ἄ, ἀπαθῶς ἀπεκρίθη, καὶ προέβη ἀναλύουσα τὴν ὑπερόρειον τέχνην τῶν ἐνωτίων της. Ὁ σύζυγος ἐν τούτοις (διότι μετὰ τοῦ ὄχλου τῶν πυγμαίων ἀπὸ τῆς φήμης σοφοῦ ὡς ὁ Ὀλγρόττης καὶ ὁ***) κοσμῶν τὴν καθαρώς τυρρηνικὴν γλῶσσάν του διὰ μυρίων γαλλικῶν φράσεων, ἐξύμνει τὴν ἀξίαν τῶν μηδαμινοτήτων ἐκείνων καὶ τὴν φιλοκαλίαν τῆς συζύγου του. Ἐπιέλλον νὰ λάβω τὸν πῖλον μου, ἀλλ' ἐν βλίμματι τῆς Θηρεσίας με ἀνεχαίτισε. Βαθμηδὸν ὁ λόγος ἦλθε καὶ περὶ τῶν βιβλί-

ων τὰ ὅποια ἀνεγινώσκωμεν ἐν τῇ ἐξοχῇ. Νὰ ἤκουε; τότε τὸν Κούριον πλέκοντα τὸν πανηγυρικὸν τῆς θυλακτικῆς βιβλιοθήκης τῶν προγόνων του, καὶ τῆς συλλογῆς ὄλων τῶν ἐκδόσεων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, τὴν ὁποίαν ταξιδεύων ἐπρότισε νὰ συμπληρώσῃ. Ἐγὼ ἐγγέλσασα κατ' ἐμαυτὸν, οὗτοι δὲ ἐξηκολούθει τὸ μάθημα τῆς ἀπιστηθίσεως τῶν προμετωπίδων. Τελοσ εὐδοκήσατος τοῦ Θεοῦ, ἐπανῆλθεν ὁ ὑπρέτης, ὁ ὁποῖος ὑπῆγε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Κ.ου Τ** λέγων τῇ Θερεσίᾳ ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν εὔρη, διότι εἶχεν ἐξέλθῃ πρὸς θῆραν ἀνά τὰ ὄρη. Τὸ μάθημα διεκόπη. Ἐζήτησα παρὰ τῆς συζύγου εἰδήσεις περὶ τοῦ Ὀλίβου τὸν ὁποῖον δὲν εἶχον ἐπανιδῆ μετὰ τῆς δυστυχίας του. Φαντάσθητι, Λαυρέντιέ μου, τί ὑπέστη ἡ καρδιά μου ὅτε ἤκουσα τὴν ἀρχαίαν ἐρωμένην του μετὰ ψυχρότητος λέγουσάν μοι ἀπέθανε—Ἀπέθανεν! ἀνέκραξα ἐγειρόμενος ὄρθιος καὶ ἐνεὸς θεωρῶν αὐτήν, Καὶ περιέγραψα πρὸς τὴν Θερεσίαν τὸν ἐξοχὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀπρχαίλου ἐκεῖνου νέου, καὶ τὴν ἐχθρὰν αὐτῷ τύχην ἣτις τὸν ἠνάγκασε νὰ παλιση κατὰ τῆς πτωχίας καὶ τῆς ἀτιμίας· καὶ ὁμοσ ἀπέθανεν ἀπηλλαγμένος κοιλίδος καὶ ἐγκλήματος.

Ὁ σύζυγος τότε ἤρξατο διηγούμενος ἡμῖν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ Ὀλίβου, τὰς μετὰ τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του εἰδίδας, τὰς αἰετοτε μετὰ λυσσῶδους ἐπιμονῆς διεξαγομένας δίκας, καὶ τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστηρίων, ἅτινα δικάσαντα μετὰξὺ δύο τέκνων ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ὅπως πλουτίσωσι τὸ ἓν, ληστρικῶς ἐγύμνωσαν τὸ ἄλλο· ὁ δὲ πτωχὸς Ὀλίβος κατὰνάλωσεν ἐν ταῖς δικαστικαῖς σοφίσμασι καὶ τὸ μικρὸν ὑποληφθέν μέρος τῆς περιουσίας του Ἠθικολόγαι περὶ τοῦ ξενότροπου τούτου νέου ὅστις ἀπεποιήθη τὰ βυθηήματα τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἀντὶ νὰ ἐξιλεώσῃ, ἐξῆψεν αὐτὸν ἔτι μᾶλλον.—Ναί, ναί, τὸν διέκοψα· ἂν ὁ ἀδελφός δὲν ἠδυνήθη νὰ μετέλθῃ δικαιούνην πρὸς αὐτόν, ὁ Ὀλίβος οὐδέποτε ὤφειλε νὰ δεχθῆ χυμερπῆ. Ἄθλιος ὁ ἀρνούμενος νὰ δεχθῆ ἐγκαρδίως τὰς συμβουλὰς· καὶ τὸν εἶκτον τὸν ἐκ τῆς φιλικῆς προσερχόμενον, καὶ ἀπαξιῶν τοὺς ἀμοιβαίους στόνους τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ ἀποποιούμενος τὴν πρέθυμον ἀρωγὴν τὴν ὁποίαν ἡ χεὶρ τοῦ φίλου τῷ προσφέρει· πλὴν μυριάκις ἄθλιος ὁ πεποιθὸς ἐπὶ τὴν φιλίαν τοῦ πλουσιοῦ, καὶ ὑποθέτων ἀρετὴν ὅπου δυστυχία δὲν ὑπῆρξε ποτέ, δέχεται τὴν εὐεργεσίαν ἣν ἐπειτα θὰ ἐξοφλήσῃ μὲ ἴσην τιμιότητα. Ἡ εὐτυχία δὲν σιδυαζέται μετὰ τῆς δυστυχίας ἢ ὅπως ἀγοράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τυραννήσῃ τὴν ἀρετὴν. Ὁ ἀνθρώπος, καταβλιπτικὸν ζῶον, καταχράται τὰς ιδιοτροπίας τῆς τύχης πρὸς ἀπόκτησιν δικαιοῦματος ὑπεροχῆς. Μόνον τοῖς τεθλιμμένοις δέδοται ἢ ἀνευ ὕβριος ἀμοιβαία βοήθεια καὶ παραμυθία· ἀλλ' ὁ πραρακθῆτας εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ πλουσιοῦ, εὐθύς, καίτοι βραδέως, ἐννοεῖ

ὅποσον εἶναι φεῦ πικρὸς

Ξένης τραπέζης ἄρτος. 1

1) Dante.

Καὶ διὰ τοῦτο πολὺ προτιμότερον νὰ πηγαίνη τις ἀπὸ θύρας εἰς θύραν ἐπαίτων τὸν ἄρτον, ἢ νὰ ταπεινώται καὶ νὰ κινδυνεύῃ τὸν ἀδιάκριτον εὐεργέτην ὕστις τὴν εὐεργεσίαν του, ὡς ἀμοιβὴν ταύτης ἀπαιτεῖ τὸ ἐρύθημά σου, καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου!

Ἄλλὰ—μοὶ ἀπεκρίθη ὁ σύζυγος,—δὲν μ' ἀφήκατε νὰ τελειώσω. Ἀφοῦ ὁ Ὀλίβος ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, πρᾶξιτούμενος πάσης ὀφειλίας ὑπὲρ τοῦ πρωτοτόκου, διατί ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ τὰς ὀφειλὰς τοῦ πατρὸς του! Τι; Δὲν προσέκαλεσεν αὐτὸς αὐτὸς τὴν ἔνδειαν, ὑποθηκεῖον ὡς ἐκ τῆς ἀνυῆτου ταύτης ἀβρότητα του τὸ ἐκ τῆς μητρικῆς του προικὸς προκύπτον μεριδίον;

Διατί;—ἐὰν ὁ κληρονόμος διὰ δικανικῶν ὑπεφυγῶν ἠπάτησε τοὺς πιστωτάς, ὀφειλέ ποτε ὁ Ὀλίβος ν' ἀνεχθῆ ὥστε τὰ ὄσα τοῦ πατρὸς του, νὰ ὦσι κατηραμένα παρ' ἐκεῖνων οἵτινες ἐν ἡμέραις δεινῶν διὰ τῆς περιουσίας αὐτῶν τὸν συνέδραμον; οὗτος δὲ νὰ δακτυλοδεικνύηται ἀνά τὰς ὁδοὺς ὡς υἱὸς χρωκόπου; Ἡ ἐλευθερίος αὐτῆ τιμιότης ἐδυσημίσε τὸν πρωτότοκον, ἀνάξιον πρὸς ἀπομίμησιν αὐτῆς, καὶ ὅστις μάτην πειραθεὶς δι' εὐεργεσιῶν νὰ προσελκύσῃ τὸν ἀδελφόν, ἄσπονδον ἐπειτα καὶ ἀληθῶς φρεουδικὸν ἀδελφικὸν κατ' αὐτοῦ ὡμοσε μίσος. Ὁ Ὀλίβος ἐν τούτοις ἐστερήθη τῆς βυθηείας τῶν ἐνδομύχως ἴσως ἐπαινῶντων αὐτόν, καταβληθεὶς ὑπὸ τῶν πονηρῶν, διότι εὐκολώτερον εἶναι νὰ ἐξυμῆ τις τὴν ἀρετὴν, ἢ με γυμνῶν τὸ ξέρον, καὶ τὴν ὑπερασπίσῃ καὶ νὰ τὴν ἀκολουθῆ. Διὰ τοῦτο ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐν μέσῳ τῶν πονηρῶν φοβερὰν πάντοτε ὑφίσταται ἦτιαν, ἡμεῖς δὲ συνειθίζομεν νὰ προσοικειώμεθα τὸν ἰσχυρότερον, νὰ καταπατῶμεν τὸν κατακείμενον, καὶ νὰ κρίνωμεν ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος.

Δὲν μοὶ ἀπεκρίνοντο, ἴτως δὲ ἐγνώρισεν τὴν ἀλήθειαν, πλὴν εἰσέτι δὲν ἐπέισθησεν, καὶ προσέθηκα·

—Ἐγὼ, ἀντὶ νὰ κλαίω τὸν Ὀλίβον, εὐχαριστῶ τῷ Ὑψίστῳ ὅτι ἐκάλεσεν αὐτὸν μακρὰν τοσοῦτων πονηριῶν, καὶ τῶν ἀνοησιῶν σας. Διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ἡμεῖς αὐτοὶ, οἱ ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ἀρετὴν, εἴμεθα ἀνόητοι! Εἶναι τινὲς οἱ ὁποῖοι ἔχουσιν ἀνάγκη τοῦ θανάτου, διότι δὲν δύνανται νὰ συνειθίσωσιν εἰς τὰ ἐγκλήματα τῶν μοχθηρῶν, οὔτε εἰς τὰς μικροψυχίας τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων.

Ἡ σύζυγος ἐφαίνετο συγκινηθεῖσα.—ὦ, βεβαίως! ἀνέκραξε μετὰ στεναγμοῦ. Ἄλλὰ—ὁποῖος ἔχει ἀνάγκη ἄρτου, δὲν πρέπει δὲ καὶ νὰ λεπτολογῆ τόσον περὶ τιμῆς.

—Ἴδου καὶ ἄλλη βλασφημία σας!, ἀνεβόησα· λοιπὸν ἐπειδὴ ἠνοήθητε ἀπὸ τὴν τύχην, μόνον σεῖς θέλετε νὰ εἰσθε τίμιοι· μάστιγα ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ δὲν λάμπει ἐπὶ τῆς μελαίνης ψυχῆς σας, θέλετε νὰ καταπίσητε αὐτήν καὶ εἰς τὰ στήθη τῶν δυστυχῶν οἵτινες οὐδεμίαν ἄλλην παραμυθίαν ἔχουσι, καὶ ν' ἀπατήσητε οὕτω τὴν συνειδήσιν σας;—Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Θερεσίας μοὶ ἔλεγον

ὅτι εἶχον δίκαιον· πλὴν προσεπάθει νὰ στρέψῃ τὴν δουλίαν ἐπὶ ἄλλου θέματος—ἀλλ' ἡ αὐλώπις εἶχεν ὑψωθῆ, καὶ πῶς ἠδυνάμην πλέον νὰ σιωπήσω; τῶρα εσθαιώς αἰσθάνομαι ἔλεγχον συνειδήσεως—οὐ ὀρθότατοι τῶν συζύγων ἦσαν προσηλωμένοι κατὰ γῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ τῶν αὐτῶν κατέπεσε, ὅτε μὲ φωνὴν ἀγριωτάτην ἐκράυασα.—"Ὅσοι δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ δυστυχεῖς, εἶναι ἀνάξις τῆς εὐτυχίας τῶν. Οἰηματῖαι! προσβλέπουσι τὴν πτωχίαν ἵνα τὴν ὑδρίσωσιν ἀξιούντες, ὅτι τὰ πάντα πρέπει νὰ θυσιάζωνται εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἡδονὴν. Πλὴν ὁ δυστυχὴς ὁ τῆρῶν τὴν ἀξιοπρέπειάν του εἶναι θύμα σθένους πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ὀνειδούς πρὸς τοὺς μοχθηροὺς.—Καὶ ἐξῆλθον ἐμπήγων τὰς χεῖρας εἰς τὴν κόμην μου. Εὐχαριστῶ τὰς πρώτας τοῦ θίου μου περιπετείας, αἵτινες μὲ κατέστησαν δυστυχῆ. Λαυρέντιέ μου! ἴσως τῶρα δὲν θὰ ἦμην φίλος τῆς κόρης τούτης:—"Αἰετοπετῶν μου ἔχω τὸ συμβᾶν τῆς σημερινῆς πρώτης. Ἐδῶ ὅπου μόνος ἀθήμαι, κυτταζῶ περίξ καὶ φοβῶμαι μὴ ἐπανίδω τινὰ τῶν γνωστών μου. Τίς θὰ τὸ ἔλεγε ποτε; τὴν καρδίαν ἴσως δὲν ἠθροῦνθη παλλομένην εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἔρωτός της! ἐτόλμησεν ἡ ἀθλία νὰ τραξῆ τὴν κόριν ἐκείνου ὅστις πρῶτον ἐνέπνευσεν αὐτῇ τὸ παγκόσμιον αἶσθημα τῆς ζωῆς. Οὔτε ἓνα στεναγμὸν—ἀλλὰ παράφρων! λυπεῖται διότι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων δὲν εὐρίσκει τὴν ἀρετὴν ἐκείνην, ἣτις ἴσως δὲν εἶναι ἡ ὄνομα—ἡ ἀνάγκη μεταβαλλομένη μετὰ τῶν παθῶν καὶ τῶν περιστάσεων—ἡ ὑπεροχὴ τῆς φύσεως παρ' ὀλίγοις τισὶν ἀτόμοις, αἵτινα ἐκ φύσεως ὄντα γενναῖα καὶ εὐσπλαγγῆ: ὑπὸ χρεοῦνται εἰς αἰώνιον πόλεμον κατὰ πάσης σχεδὸν τῆς ἀνθρωπότητος· καὶ ἂν ἤρκει τοῦτο! ἀλλ' οὐκ ὅτε, ἐκόντες ἀκόντες ὀφείλουσι ν' ἀνοίξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ θανατηρὸν τῆς ἀπογοητεύσεως φῶς.

Δὲν ἔχω μαύρην τὴν ψυχὴν, Λαυρέντιέ μου, τὸ γνωρίζεις· κατὰ τὴν πρώτην νεότητά μου ὅλους ἠγάπων, τὰς κεφαλὰς ὅλων μὲ ἀνθῆ θὰ ἔρραινον· ἀλλὰ τίς, τίς ἄλλος μὲ κατέστησεν οὕτω στυγνὸν καὶ σκιδρόφον πρὸς τὸ πλείστον μέρος τῶν ἀνθρώπων, τίς ἄλλος ἢ ἡ ὑποκρισία καὶ ἡ σκληρότης αὐτῶν; Θὰ ἐσυγχώρουν ὅσα μοὶ τρυφῆθησαν. Ἀλλ' ὅταν ἐνώπιόν μου διερχεται ἡ σεβαστὴ πενία ἣτις κυπιάζει, ἀλλ' οὐχ ἥτιον δεικνύει τὰς φλέβας τῆς ἐκμυζηθείσας ὑπὸ τῆς παντοδυναμίας εὐπορίας· ὅταν βλέπω τούτους ἀνθρώπους· ἀσθενεῖς, φυλακισμένους, πεινῶντας καὶ ὅλους τούτους ἰκέτας ὑπὸ τὴν ρυθερὰν μάστιγα νόμων τινῶν—ἂ, ἔχι, δὲν δύναμαι νὰ ἡσυχάσω, νὰ τοὺς συγχωρήσω. Τότε μετὰ τοῦ πλήθους τῶν δυστυχῶν ἐκείνων μεθ' ὧν ἄρτον καὶ δάκρυα συμμερίζομαι, ἐκδίκησιν, κραυγάζω, καὶ ἐν ὀνόματι αὐτῶν τυλμῶ νὰ ζητήσω πάλιν τὸ μέρος ὅπερ ἐκληρονόμησαν παρὰ τῆς φύσεως, εὐεργετικῆς καὶ ἀμερολήπτου μητρῆς,—ἀλλ' ἐὰν τοιούτους μὰς ἐπλάσε, δὲν

εἶναι ἴσως μητρῷα;

Ναί, Θεσσαία, θὰ ζήσω μετὰ σοῦ· ἀλλὰ μόνον ὅσον μετὰ σοῦ δυνηθῶ νὰ ζήσω. Σὺ εἶσαι εἰς τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἀγγέλων αἵτινες ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπαντῶσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς πρὸς πιστοποιήσιν τῆς ἀρετῆς, καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς φιλανθρωπίας ἐν ταῖς διωκομέναις καὶ τεθλιμμέναις ψυχαῖς. Ἀλλ' ἐὰν ποτε σ' ἔχανον, ὅποια ὁδὸς σωτηρίας θὰ ἠνοίγετο ἐνώπιον τοῦ ἀτυχοῦς νέου πρὸς ὃν ἀνικρὸν τι ἀπέβη ὁ λοιπὸς κόσμος;

Ἐὰν τὴν ἐβλεπες πρὸ ὀλίγου! μοὶ ἔτινε τὴν χεῖρα, λέγουσά μοι—ἔσπετε σῶφρων τῶντι τὰ δύο ἐκεῖνα πρόσωπα συνεκινήθησαν· καὶ ἂν ὁ Ὀλίβιος δὲν ἐγένετο τότε δυστυχῆς, θὰ εἶχεν ἴσως καὶ πέραν τοῦ τάφου ἓνα φίλον;

—"Α! ἐξηκολούθησε μετὰ μακρὰν σιωπὴν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν ὀφείλει νὰ ζῆ λοιπὸν ἀχθόμενος;—Λαυρέντιέ! Λαυρέντιέ! ἡ οὐρανία ψυχὴ τῆς ἠκτινοβόλει ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου της.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΙΖΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Εἰς τῶν μᾶλλον διασήμεων ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, οἵτινες ἐπέδρασαν, οὐκ ὀλίγον, ἐπὶ τῆς νέας γραμματολογίας διὰ τῶν ἔργων καὶ διὰ τῆς βαρύτητος τῶν κρίσεων, ὠφέλησαν τὸ ἔθνος διὰ τῶν παντοίων ὑπηρεσιῶν καὶ προήσπισαν ἐν ἀνάγκῃ τῆς πατρίδος τὰ συμφέροντα καὶ ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν, εἶνε καὶ ὁ Ραγκαβῆς. Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐξοχωτάτου τούτου ἀνδρός, κατάγεται ἐκ τῆς ὁμωνύμου αὐτοκρατορικῆς τοῦ Βυζαντίου καὶ ἔδωκε τῷ ἔθνει ἄνδρας διακρινόμενους εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν. Ὁ Ραγκαβῆς, νῦν διαμένων ἐν Βερολίνῳ ὡς πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος, εἶνε τὸ ἐγκύκλιον παιδικώτερον πρόσωπον τῆς συγχρόνου ἡμῶν γραμματολογίας ἅμα δὲ καὶ τὸ πολυγραφώτερον, κατορθῶσαν νὰ ἐκδώσῃ βιβλία πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων, γυμνασίων καὶ πανεπιστημίου, τῶν ἀπλῶν ἀναγνωστῶν, ἐπιστημόνων καὶ μελετώντων, τῶν παίδων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων, καθότι, ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς, εὐχερῶς καὶ εὐδοκίμως, γράφει τὴν γαλλικὴν καὶ γερμανικὴν.

Ἐγεννήθη τῷ 1810 ἐν Κωνσταντινουπόλει, διανύσας τὰς πρώτας αὐτοῦ σπουδὰς εἰς Ὀδησσὸν ὑπὸ τοὺς δοκίμους τοῦ Γένους διδασκάλους κλεόβουλον, Βαρδαλάχον καὶ Γενάδιον, ἐστάλη δ' ἔπειτα εἰς Μόναχον πρὸς τὸν Thiersch, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἐπαναστάσεως, προτιμήσας τὸ στρατιωτικὸν στάδιον διὰ νὰ φανῆ ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα καὶ διὰ τῶν ὀπλων, ἐσπούδασεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν καὶ ἔπειτα εἰς τὸ πανε-

πιστήμιον τῆς Βαυαρίας. Ὑπηρετήσεν ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐπανάστασις εἶχε παύσει ὅτε ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρητήθη τοῦ στρατοῦ καὶ ὑπηρετήσεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ 12 ἔτη, φθὰς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Συμβούλου, συντάξας τὸν ὄργανισμὸν τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως. Ἐπειτα δὲ ὑπηρετήσας εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ τμήματος τῶν δημοσίων ἔργων, ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὸ 1843. Ἄλλ' ἔλαβεν τὸ ἐπόμενον ἔτος, τὸ 1844, ὑψηλοτέραν τιμὴν, διὰ τοῦ διορισμοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ, ὅπου εὐδοκίμως ἐδίδαξεν ἐπὶ εἴκοσι τρία ἔτη. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξῦ, ἐπὶ 3 1/2 ἔτη (1856—1859), ὑπῆρξεν ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ βουλευτὴς τοῦ Πανεπιστημίου, μὴ παύσας νὰ διδάσκη καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο. Κατὰ τὸ 1867 ἐστάλη πρεσβευτὴς ἐν Βασιγκτῶνι τῆς Ἀμερικῆς, διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Κρήτης, ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Παρισίους καὶ ἔπειτα εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκ δευτέρου εἰς Παρισίους, κυρίως διὰ τὸ Λαύριον, καὶ τέλος εἰς Βερολίνον, ὅπου καὶ διωρίσθη εἰς τῶν πληρεξουσίων εἰς τὸ γνωστὸν Συνέδριον τοῦ Βερολίνου. Ἄλλὰ τὸ στάδιον ἐν ᾧ ὁ σοφὸς οὗτος φίλος μᾶλλον διαπρέπει καὶ θέλει μείνει ἀθάνατος, εἶνε τὸ συγγραφικόν. Ἀποβαίνει δύσκολος ἡμῖν ἐνταῦθα οὐ μόνον ἡ ἀνάλυσις τῶν πονημάτων αὐτοῦ, ἀλλ' ἀδύνατος καὶ ὅλη ἡ τούτων ἀπαρίθμησις, ἐφ' ὃ περιοριζόμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὰ κυριώτερα.

Ἐπλούτισε τὴν δραματικὴν ἡμῶν ποίησιν διὰ καλῶν ἔργων, οἷον: Οἱ Τριάκοντα—ὁ Δούκας—ἡ Φροσύνη—ἡ Παραμονή· καὶ διὰ τινῶν κωμωδιῶν: Ὁ μνηστὴρ τῆς ἀρχοντούλας—Διδὸς ἐπίσκεψις—καὶ διὰ τῆς λίαν γνωστῆς «τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος», ἐνὸς τῶν ἀρίστων δραματικῶν ἔργων τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, ἐνθα σατυρίζονται εὐφυῶς ἰδίως τὰ πολιτικὰ ἤθη ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐνθα τοὺς χαρακτῆρας δεξιῶς εὐρίσκομεν διαγεγραμμένους. Ἐν τῇ κωμωδίᾳ ταύτῃ εἰσῆγαγεν καὶ τὸν χορὸν, κατὰ μίμησιν τῆς ἀρχαιότητος. Τοιαύτας ἀποπειράς ἔκαμον ὁ Τάσος, ὁ Πολιτιανὸς, ὁ Ρακίνας, ὁ Ἀλφιέρης, ὁ Νικολίνης, ὁ Μαντζῶνης καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπαναφέρωσι τὸν χορὸν εἰς τὴν προτέραν τῶν ἀρχαίων τιμὴν. Ὅταν διὰ τῆς μουσικῆς συνεδεύηται, ἐὰν εὐχαριστῆ, τοῦτο εἶνε κλοπὴ παρὰ τῆς Θαλείας καὶ Μελπομένης, γενομένη εἰς τὰ ἀνακτορα τῆς Εὐτέρπης καὶ Τερψιχόρης. Διὸ, νομίζομεν, ὅτι ὁ χορὸς δὲν αὐ-

ξάνει τὸ δραματικὸν ἐνδιαφέρον.

Αἱ λυρικά αὐτοῦ ποιήσεις δὲν εἶνε ὀλίγαι· οἷον Ὕμνοι, Ὕδαί, Πατριωτικὰ ἄσματα, Μῦθοι, Βουκολικά, Ἐπιγράμματα, Ἐπιτάφια κ.λ. Εἰς τὴν διηγηματικὴν ποίησιν κατέγινε, ποιήσας τὸν Λαοπλάνον—τὴν Ταξειδεύτριαν—τὸν Δῆμον καὶ Ἑλένην—τὸν Διονύσου Πλευρῶν—τὸν Γοργὸν Ἰέρακα. Ἐκ τῶν ποιήσεων αὐτοῦ τινὲς εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον εὐόσμων ἀνθῶν τοῦ νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ. Τὰς περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς στιχουργίας ἀρχάς αὐτοῦ καὶ τὸν τρόπον τῆς στιχουργίας αὐτοῦ δὲν ἀσπάζονται πάντες οἱ παρ' ἡμῖν στιχουργοὶ καὶ λόγιοι, καὶ εἰς τῶν μᾶλλον ἐπισήμων ἀνδρῶν, ὁ Λασκαράτος, ἀντίχρυσεν αὐτόν. Ἐπιθυμία τοῦ Ραγκαβῆ θὰ ἦτο βεβαίως καὶ νὰ βλέπη τὸ ἀρχαῖον μέτρον ἐν τῇ νεοελληνικῇ ποίησει. Νομίζομεν τοῦτο ἀδύνατον, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τοῦτο βεβαίως ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ τὸ οὖς τοῦ λαοῦ, εἰς τὸ μέτρον ἐκεῖνο, εἶνε ἐτι ἀσύνηθες, διὸ, ὁ λαὸς ἄδων ἢ ἀναγινώσκων εὐχαρίστως καὶ αὐτοὺς τοὺς στίχους κοινῶν στιχουργῶν, μὴ ἐχόντων ἰδέαν μέτρου, ἀλλὰ στιχουργούντων μόνον μετὰ τῆς ὁδηγίας τῆς ἀρμονίας τῶν ὠτων τῶν, ἀδιαφορεῖ εἰς ἀληθῆ μαργαριτάρια τῆς νεοελληνικῆς ποίησεως, ὧν τὴν ἀξίαν, ἀδυνατῶν νὰ ἐννοῆ, καταφρονεῖ. Εἰς τοῦτο συντείνει καὶ ἡ γλωσσοσα, διὸ, νομίζομεν, διὰ τῆς δημοτικῆς δύναται ἡ ποίησις νὰ ἐκτελεῖ κάλλιστα τὸν ὑψιστον αὐτῆς σκοπόν.

Τὰ διηγήματα αὐτοῦ εἶνε βεβαίως καλὰ καὶ ἐκτιμῶνται, φέρουσι δὲ τοὺς τίτλους: Ὁ αὐθέντης τοῦ Μωρέως—Λεῖλα—Ἐκδρομὴ εἰς Πόρον—Ὁ Συμβολαιογράφος—Οἱ ὕφανται τῆς Ἀνσῆς—Αἱ φυλακαὶ ἡ ἡ κεφαλικὴ ποινὴ—Τὸ χρυσοῦν μαστίγιον—Γλουμομαοῦθ—Εἰς τὰς κορυφάς—Ἡ Ναϊὰς—Ἡ Ἀμαζῶν—Ἐμάη—Τὸ κακουργιοδικεῖον τῆς Ἐλισαβετῶνος—Ὁ καμινάπτῆς—Καλμίνα—Αἱ δύο ἀδελφαὶ—Βροῦτος Βουρτέρρος—Οἱ δύο υἱοὶ—Ὁ Ἀδαμᾶς—Ἡ εὐδαιμων οἰκογένεια—Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις—Βιογραφία τοῦ Ἐρεχθεῖου—Ἡ συνέντευξις τῆς Δρέσδης—Ἐπιστολαὶ ἐκ Βερολίνου.

Πλήθος ἀπήγγειλε λόγους ἐπὶ πολλῶν ἀντικειμένων φιλολογικῶν, γραμματολογικῶν καὶ πολιτικῶν, ἐξ ὧν, πολλοὶ εἶνε ἐνδιαφέροντος οὐ μικροῦ.

Ἐδημοσίευσεν εἰσέτι τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας μετὰ ἰχνογραφικῶν πινάκων—Ἑλληνικὰς ἐπιγραφάς—Γαλλικὴν ἐγκυκλοπαιδεῖαν—Μετρικὴν—Στιχουργικὴν—Antiquités Helléniques—γαλλιστὶ ἐπίσης τὴν Ἱστορίαν τῆς νεοελληνικῆς

γραμματολογίας—καὶ γραμματικὴν νεοελληνικὴν. Ἐδημοσίευσεν ἄρθρα πρωτότυπα ἢ μεταφράσεις εἰς πλῆθος περιοδικὰ ἢ ἔφημερίδας, ὧν ὑπῆρξε συντάκτης ἢ συνεργάτης. Τῇ συνεργασίᾳ τοῦ αἰοδίδμου Βυζαντίου εἰργάσθη πρὸς ἐκλογὴν τῆς ἑλληνικῆς Χρηστομαθείας, τοῦ Σαμουρκάση καὶ Νικολαΐδη διὰ τὸ Γαλλοελληνικὸν λεξικὸν καὶ τοῦ Κ. Σούτσου διὰ τὴν συλλογὴν μαθηματικῶν προβλημάτων.

Ἐκτὸς τῶν πρωτοτύπων αὐτοῦ σπουδαίων ἔργων, μετέφρασεν οὐχὶ ὀλίγα ἐμμέτρως καὶ ἐν πεζολογίᾳ. Ἐμμέτρως μὲν, τὴν Ἄντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους, τοὺς Πέρσας τοῦ Αἰσχύλου, τὰς Νεφέλας, τὴν Εἰρήνην καὶ τὰ Ὅρνεα τοῦ Ἀριστοφάνους, τὴν Ἰφιγένειαν τοῦ Γκαίτου, τὸν Ἰούλιον Καίσαρα τοῦ Σέξπιερ, Νάθαν τὸν σοφὸν τοῦ Λέσσιγκ, τὸν Γουλιέλμον Τέλλον τοῦ Σχίλλερ, μέρος τῶν Φοινισσῶν τοῦ Εὐριπίδου, τὴν Ἠλευθερωμένην Ἱερουσαλήμ, ἐπόποιίαν τοῦ Τάσσου, τὸ Α Ὀδησείας, τὴν Κόλασιν τοῦ Δάντου καὶ ἄλλα. Αἱ δὲ ἐν πεζολογίᾳ αὐτοῦ μεταφράσεις δὲν εἶνε ὀλίγαι ἀπὸ τοῦ παιδικοῦ Ροβινσῶνος Κρουζοῦ μέχρις αὐτῶν ὄλων τῶν παραλλήλων βίων τοῦ Πλουτάρχου. Περιέργον δὲ εἶνε, ὅτι μεταξὺ τῶν ποιικίλων αὐτοῦ μεταφράσεων ἀπαντᾷ τις καὶ διηγήματα, ἅπερ μεταφράζων, στέλλει εἰς Περιοδικὰ πρὸς δημοσίευσιν. Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου λογίου, τινὰ εἶνε κατὰ τι πλημμελῆ ὡς λ. χ. ἢ Νεοελληνικὴ αὐτοῦ γραμματολογία, ἧς ἐτοιμάζει νεάν ἐκδοσιν ἐπιδιωρθωμένην καὶ ἐπηξεμένην.

Ἡ φιλοπονία αὐτοῦ καὶ ἡ γονιμότης εἰσέτι παρατηρεῖται, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πολυγράφος συγγραφεὺς καὶ εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ νὰ ἐπανθῇ ἡ χάρις καὶ τὸ γλαφυρὸν τοῦ λόγου. Εἶνε ἡ γενικότης αὐτοῦ περίεργος, ἡ ἰδιοευφύια ἀξιοπαρατήρητος, ἡ φιλομάθεια καὶ ἡ γλωσσομάθεια ζηλευτῆ. Ἡ δημοσία δὲ ὑπηρεσία, εἶνε ἀληθὲς, ὅτι τοῦ ἀπερρόφητε πολὺ τοῦ πολυτίμου καιροῦ αὐτοῦ, ἀλλ' ὅμως, καὶ μεταξὺ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ τῆς ὑπηρεσίας, εὖρε καὶ εὕρισκει καιρὸν πρὸς μελέτην καὶ συγγραφὴν. Βεβαίως ἡ θέλησις εἶνε μέγα πρᾶγμα. Ὁ θέλων νὰ ἐργασθῇ εὕρισκει ἀείποτε καιρὸν καὶ οὐδέποτε λέγει δὲ ν εὐ καιρῶ, ὡς λέγουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες, διὰ τῆς δημοκοπίας ἢ ἀγυρτίας, θέλοντες νὰ κρύψωσι τὴν ἀνικανότητά αὐτῶν εἰς τὸ συγγράφειν καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὰς σοβαρὰς καὶ καλὰς μελέτας, ἐξαπατῶσι τοὺς ἀπλουστέρους, ὅτι δῆθεν, ἀνὴρ καίρου, θὰ ἦσαν μέγιστοι ἐν τῇ παρ' ἡμῖν γραμματολογίᾳ.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.